

прѣдложи своето посрѣдничество за миръ съ Австрія; въ Султантъ са отрѣче да прави миръ и даже са поразсърди на Франція за тѣзи нейна постѣпка. Нъ като цѣла Европа бѣше са уморила отъ дългогодишнытъ боеве, посрѣдничеството пое отгорѣ си Англія, която най-послѣ сполучи да убѣди Портата да подпише мира въ Карловець (1699-1110).

Като са ползуваше отъ почивката, която даде на Турція този миръ, Кюпрюлю Хюсенъ са залови за вжтрѣшно-то устроение на Държавата. Той обърнѣ вниманъето си върху лоншавото състоянъе на финанцитѣ, погрѣжи са за тѣхното поправление и залягаше за развитіето на турскытъ морскы силы. Освѣнъ туй, той прѣдиріе и направи много нѣща отъ обща полза, като джаміи, училища, кѣшлы, мостове, водопроводы, водохранилища и прч. Той знаѣ да обуздаѣ бунтовническыя духъ на Еничерытъ и да задобри Христіанетѣ съ всеѣкаквы справедливы мѣркы. Неговото мудро управление са простираше на венчко; вѣрата и народното просвѣщеніе намѣрихъ въ него единъ силенъ двигателъ.

Неговытъ прѣобразованія възбудихъ на около му голѣмы интригы и му направихъ много непріатели, съ които той бѣше принуденъ да са бори на всеѣка стѣпка и въ сѣщото врѣме, когато около Държавата и вжтрѣ въ нея имаше други толкози непріатели за побѣдяванъе. Всеичко туй най-послѣ му омръзѣхъ и той са оттегли отъ работытъ, за да си почине, и подиръ нѣколко деня умрѣ.

Като умрѣ мудрыя министръ, безредицытъ пакъ са поченахъ. Султантъ бѣше оставилъ грыжытъ на Царството на великыя везиръ, а самъ той живѣяше спокойно въ Едрене, безъ да са беспокои отъ смѣщеніята и отъ вѣстаніята по цѣлата Държава. Прѣемникътъ на Хюсенна удушихъ за нѣкаквы-си погрѣшкы, а срѣщцу прѣемникътъ на послѣдныя бѣхъ са подигнали улемытъ и Еничерытъ, защото былъ твърдѣ миролюбивъ.

Най-послѣ едно голѣмо вѣстанъе избухѣхъ и свали отъ прѣстола Султанъ Мустафа 2й, за да прѣдаде властыта на брата му Ахмеда 3й (1703-1114).